

”Danmark er, om vi vil det eller ej, med årene blevet et mere mangfoldigt sted på kloden.

Zainab Nasrati, medicinstuderende på Københavns Universitet, skriver i Information, at ”vi er forskellige, og det skal der være plads til. Især hvis vores allerhelligste danske frihed ikke skal undergraves”.

BAGLANDET

Bliv medlem af Baglandet på www.fyens.dk/baglandet

Pas på, OB kommer

Sport: Hele Fyns avis, Stiften, holder med OB, ja, sådan er det. Det kan ikke være anderledes. Nu får OB også nedsat huslejen på Odense Stadion. Der synes jeg lige, at man strammer den. 450.000 kroner mindre om året.

Hvad med om disse penge blev lagt til side, så man senere kan modernisere stadion?

Ernst Nielsen, Skovsangervænget 3, Odense NV

Du er ikke alene

Vaccine: Med henvisning til Flemming Andersens læserbrev om vaccine mod influenza.

Jeg blev vaccineret 21. oktober og blev lidt skidt tilpas om aftenen. Jeg gik tidligt i seng og håbede på, at det gik over. Det gjorde det ikke, og jeg måtte aflyse spise-gæster næste dag. Så fulgte en lungebetændelse, og jeg fik penicillin, men det hjalp ikke. Mere penicillin hjalp heller ikke, så jeg fik penicillin for tredje gang.

Jeg er stadigvæk forkolet, næsen løber endnu, jeg er forpustet og dødtræt. Jeg, der ikke ejede et lommeværkløse, har købt lommeletter i tusindvis. Min egen læge kan ikke gøre for det, men der må være et eller andet, som ikke er korrekt. En længe planlagt familietur til Sydspanien er jeg tæt på at aflyse. Tænk på alt det, jeg går glip af: Skønne gåture, besøg på usædvanlige steder m.m.

Det var også sidste gang, jeg fik vaccinen.

Lone Jørgensen, Tranevej 11, Odense C

Blev syg af vaccination

Vaccine: I et debatindlæg læste jeg om en, der mener, at han er blevet syg af influenzavaccinationen.

Jeg blev også vaccineret i oktober 2015 og blev syg med luftvejsinfektion fem dage efter.

Jeg har stadig luftvejsinfektion, åndenød og træthed og er i gang med penicillinkur for sjette gang siden vaccinationen.

Det har ikke hjulpet. Jeg har flere gange kontaktet læge, forhørt om det kunne være vaccinen, der havde udløst det og fik svaret, at det ville han ikke afvise, men vi fik nok ingen til at indrømme det. Jeg er også blevet henvist til lungemedicinsk på OUH.

Anne Schougaard, Krogsbølvej 46, Otterup

Mange bivirkninger

Vaccine: Jeg blev som vanligt vaccineret for influenza i efteråret 2012. Otte dage efter begyndte mine trængsler. Jeg blev træt, fik snue og havde ingen appetit. Jeg fik feber og var så dårlig, at jeg endte på hospitalet et par gange. Besøgte også egen læge et par gange. Intet og ingen hjælp.

Efter et halvt år var jeg nogenlunde mig selv igen, bortset fra tre tabte kg og nedsat nyrefunktion, som jeg stadig har.

Hverken egen læge eller sygehusets læger ville dog anerkende dette forløb som en bivirkning fra influenzavaccination. Jeg har talt med flere, der har oplevet det samme efter influenzavaccination.

Margot Bank, Hans Rasmussens Have 28, Faaborg

Et antal svenske regimentter havde under Treårskrigen 1848-1851 ansvaret for at forsvare Fyn mod angreb fra Preussen.

KRONIK

Svenskerne på Fyn

Jeg ejer et brev, skrevet af soldaten Lorentz Nilsson Qwint til min oldefar. Brevet er en beskrivelse af en rejse, som han i 1850 havde foretaget under den dansk-preussiske krig 1848-1851, da han sammen med sit svenske regiment fra Småland sejlede mellem de danske øer.

Qwint bekræfter, hvordan hans deling gik om bord i Landskrona på ”Danska Ångfartyget Häckla” og sejlede forbi Fyn, gennem bæltterne til Svendborg og forbi Als. Den 5. juli steg det svenske regiment i land ”i Stora Sjöstaden Flensburg [...] och woro Där Till den 17. Då Regimentet Gick ombord og Seglade Till förstendömet fyen och Landstego Den 18. Wid Sjöstaden fäborg”.

Dette kan forekomme at være en ganske forvirret sejlads mellem danske øer; Qwint har heller ingen forklaring til disse bevægelser. Derimod ved vi i dag stort set, hvilke politiske beslutninger som styrede den svenske deltagelse i Treårskrigen.

Hovedopgaven var at beskytte Fyn mod angreb fra Preussen og at forsvare øen for enhver pris. Derimod måtte tropperne ikke gå over Lillebælt og gribe ind i krigen på fastlandet. Derfor befandt der sig i juni til september 1848 et antal svenske regimentter på øen under befaling af generaløjtnant Carl Gustaf Löwenhielm.

Den direkte anledning til, at svenske tropper ”besatte” Fyn, var følgende: Den preussiske general Wrangel var gået over grænsen til det egentlige Danmark og havde besat det sydlige Nordjylland. Mod dette reagerede både den russiske og den svenske regering, og Wrangel måtte gå tilbage over Kongeåen efter ordre fra Berlin.

For at kunne forsvare Fyn mod angreb fra fastlandet og for hurtigt at kunne gå over Lillebælt, hvis der kom ordre om at gribe aktivt ind i krigen, blev de svenske regimentter forlagt hovedsageligt til Fyns vestkyst, mellem Middelfart og Assens, men også mellem Assens og Faaborg.

Landstigningen havde fundet sted i Kersteminde og Nyborg. Da man på vej mod vest drog gennem Odense, var hele byen ifølge generalens memoirer på benene, og ”varje fönster var prytt med flaggor i de svenska, norska og danska färgerna”, og kvinderne smykkede soldaterne ”med

der beskrivelser af tilnærmelser mellem svenske soldater og fynske piger.

Tropperne kom aldrig i kamp. ”Likväl var det icke utan att de lefverade bataljer emot andra fiender, att de stormade fästningar, fastän icke bestyckade... Fienderna voro nemligen rödblommiga och frodiga Danske ’piger’, och fästningarne lador och höstackar...”, som det hedder i et lille skrift om to löjtnanter og deres bravader på Fyn.

Her fortælles det også, hvordan der til de to officerer senere kom et brev fra pastoren i en lille by på Fyn, et brev som ”ur någon hög ton [talade] om ersättning, underhåll och uppfostran m. m.”

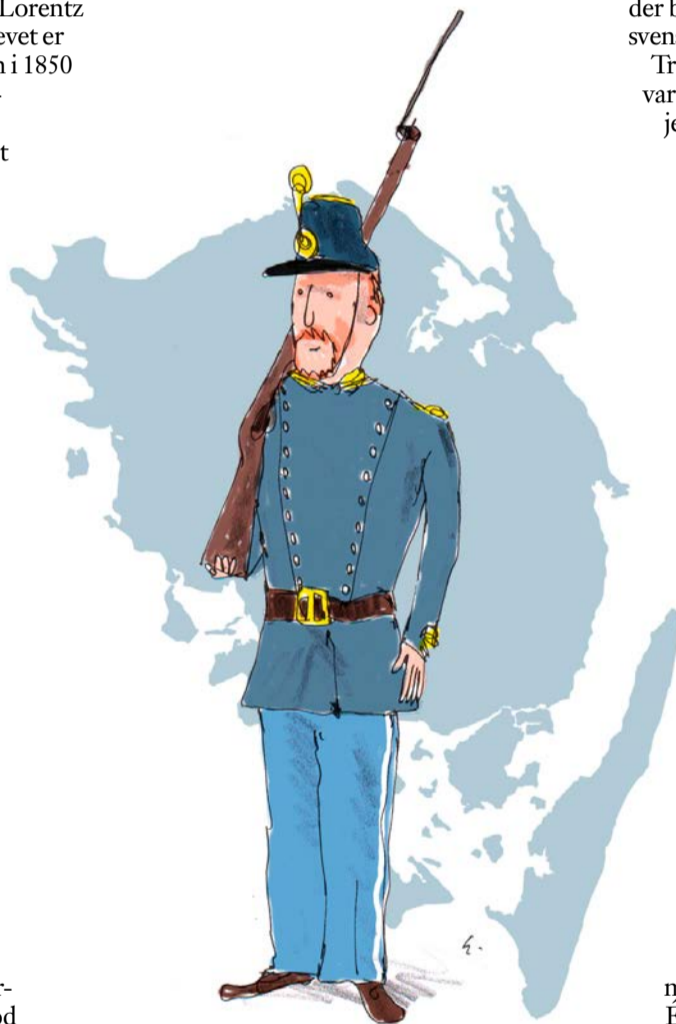
Man kan selvfølgelig kun spekulere i, hvilken betydning for udgangen af krigen og den efterfølgende fred den svenske deltagelse på Fyn kan have haft. Den svenske kommandant selv skriver også i sine memoirer, at ”i samma ögonblick som vår flotta blev signalerad i farvatten kring [Fyn], drog fienden tillbaka de detacherade avdelningar, som den hade på Jylland, övergav sine förberedelser för landstigning på Fyn och retirerade i massa från Nord-Schleswig”.

En gang til kom de svenske tropper til at gøre en indsats i forbindelse med Treårskrigen. Efter den brudte våbenhvile i 1848 og den ny våbenhvile i 1849 bestemtes det, at fremmede tropper skulle skille de stridende ad. Blandt disse befandt sig ca. 4000 svenske og norske soldater, forlagt til områderne omkring Flensburg.

Indtoget i Flensburg havde forinden fundet sted på en måde, som lignede den, hvorpå de svenske soldater ifølge general Löwenhielms memoirer blev modtaget i Odense, nemlig ”under den församlade mängdens mångtusenfaldiga hurrarop och under det fruntimren från hvarje närbeläget fönster med hvita näsdukar hviftade sin välkomsthälsning”.

I lyset af de beskrevne historiske begivenheder falder brevet til min oldefar på plads. Som entusiastisk nordist vil jeg desuden gerne se den svenske deltagelse i Treårskrigen som mere betydningsfuld end noget, der bare kan overlades til historikerne. Det er en vigtig hændelse i vor fælles fortid og bør mindes af enhver, som er bare nogenlunde interesseret i vor fælles historie.

Illustration: Gert Ejton

”Hovedopgaven var at beskytte Fyn mod angreb fra Preussen og at forsvare øen for enhver pris. Derimod måtte tropperne ikke gå over Lillebælt og gribe ind i krigen på fastlandet.

blommor och kokarder i de danska färgerna”.

Det svenske ophold på Fyn var kortvarigt, men antallet af svenske soldater stort. Hvilket naturligvis førte til venskabelige relationer, også mellem de to køn. Om dette forhold forstærkedes af, at den mandlige danske befolkning var optaget af krigen andetsteds, vil jeg lade være usagt, men umuligt er det vel ikke. I hvert fald findes